

Arrest

nr. 168 620 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 30 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VERMEIRE, die loco advocaat S. BOULLART verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 131 801 van 22 oktober 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en wordt het beroep tot nietigverklaring, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) verworpen.

Nadat de voornoemde aanvraag van 29 januari 2014 op 22 mei 2015 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 9 juni 2015 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 30 juni 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.5.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A. A. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 8.6.2015 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A. A. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN A. A. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter, § 1, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

“1. Artikel 2 Uitdrukkelijke Motiveringswet² vereist dat administratieve rechtshandelingen met individuele strekking formeel gemotiveerd moeten worden. Artikel 3 van deze wet schrijft voor dat de motivering van de bestuurshandelingen moet bestaan uit de in de akte vermelde juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; het tweede lid stelt daarenboven dat die motivering “afdoende” moet zijn.

De precieze inhoud van dit begrip dekt twee ladingen: aan de ene kant wordt daarmee het evenredigheidsbeginsel uitgedrukt, aan de andere kant de draagkrachtvereiste.³

Het evenredigheidsbeginsel vereist dat de motivering evenredig moet zijn met het gewicht, de impact en de omvang van de beslissing. Het belang, het voorwerp en de aard van de beslissing zijn hierbij doorslaggevende factoren.⁴

Dit betekent dat zowel de feitelijke overwegingen als de juridische overwegingen in de motivering worden weergegeven en vervolgens dat de beslissing qua impact en belang in een redelijke verhouding moet staan met die motivering, met name de feiten en het recht.

Een afdoende motivering betekent daarenboven dat de opgegeven motivering draagkrachtig moet zijn, dat zij de beslissing schraagt, dat zij deugdelijk is. Dit houdt in dat de bestuurlijke rechtshandeling materieel moet worden gemotiveerd.⁵ Die verplichting vormt met name de basis van de formele motiveringsvereiste.⁶

Daartoe is vereist dat die motivering pertinent, duidelijk, nauwkeurig, volledig en waarheidsgetrouw is. De overheid zal moeten aangeven waarom de beslissing wordt genomen. Hoewel de verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden gevolgd.⁷

De motiveringsplicht vereist uiteraard dat de opgegeven motieven juist zijn.

Toegepast op het bepaalde in artikel 9ter Vw. houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 Uitdrukkelijke Motiveringswet in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals geattesteerd in een aan de verweerder voorgelegd medisch getuigschrift, in het algemeen niet wordt aanvaard.⁸

Artikel 62 Vw. bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Uw Raad stelt m.b.t. de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur dat uw Raad over de bevoegdheid beschikt om na te gaan of de overheid (in casu de Dienst Vreemdelingenzaken) bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.⁹

Van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat zij haar beslissing deugdelijk en afdoende motiveert na een zorgvuldig onderzoek en beoordeling van alle elementen in rechte en in feite die haar gekend zijn, waarbij die elementen in de beoordeling moeten betrokken worden, zodat de rechtsonderhorige kan weten waarom de overheid al dan niet tot een bepaalde beslissing besluit.

2. Ter motivering van de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het verslag van de arts-adviseur van 8 juni 2015, volgens dewelke uit het voorgelegd medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoekende partij op een zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillers) bestaan in het land van herkomst.

De inhoud van het advies van de arts-adviseur wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing van 9 juni 2015.

Echter, zoals zal blijken uit wat volgt, laat de wijze waarop de arts-adviseur zijn conclusie heeft verwoord, de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gemaakte gevolgtrekking niet toe.

3. De arts-adviseur concludeerde dat uit het voorgelegd medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoekende partij op een zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillers) bestaan in het land van herkomst.

Er dient echter te worden opgemerkt dat de arts-adviseur op een zeer summiere en weinig gemotiveerde wijze tot deze conclusie is gekomen.

Er liggen immers verschillende medische attesten voor waaruit de slechte medische toestand van verzoekende partij blijkt. Immers, het staat vast dat in het standaard medisch getuigschrift m.b.t. de spinaalkanaalstenose L4-L5 een levenslange noodzakelijke behandeling wordt vooropgesteld, die bestaat uit het innemen van een aantal medicijnen, uit het verrichten van lumbale infiltraties (één à twee per jaar) en uit kinesitherapie. De behandeling is noodzakelijk, ondanks het feit dat de aandoening op zich niet volledig kan genezen worden met medicijnen en infiltraties. Zonder behandeling zou verzoekende partij onmenselijke pijnen moeten ondergaan.

De arts-adviseur echter minimaliseert de aandoening door te stellen dat er “sporadisch” pijnstillers dienen te worden genomen en dat er “af en toe” infiltraties dienen te gebeuren. Ondanks dat de arts-adviseur wel erkent dat verzoekende partij dient te worden opgevolgd door een orthopedisch chirurg en/of omnipracticus die een infiltratie kan toedienen en dat verzoekende partij dient te beschikken over pijnstillers, worden “de medische elementen niet weerhouden”.

De (ontbrekende) motivering van het advies van de arts-adviseur laat echter niet toe om te begrijpen waarom de medische elementen niet werden weerhouden.

Immers, de arts-adviseur trachtte zijn conclusie te motiveren met een stijlformule en een verwijzing naar een externe bron inzake de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Ghana. Er dienen zich echter vragen gesteld te worden bij de actualiteitswaarde van de door de arts-adviseur gebruikte bronnen. In voetnoot 2 is het jaartal ‘2010’ terug te vinden; dit is tevens de enige aanwijzing naar leeftijd van de gebruikte informatie. Ghana is echter een arm land, waardoor het moeilijk kan worden aanvaard dat de door de arts-adviseur gebruikte informatie nog steeds waarheidsgetrouw is.

Verwerende partij merkt hierover op dat zij eveneens gebruik heeft gemaakt van andere bronnen en dat verzoekende partij nalaat om een ander internationaal gezaghebbend rapport aan te brengen waaruit zou blijken dat de overwegingen in het advies kennelijk foutief of onredelijk zijn. Verzoekende partij merkt echter op dat verwerende partij bij deze ‘andere bronnen’ eveneens nalaat om de actualiteitswaarde ervan te bewijzen. Bovendien is het niet de taak van verzoekende partij om tot een zorgvuldige en gemotiveerde beslissing te komen. Verzoekende partij heeft immers, in tegenstelling tot wat wordt vermoed van (verwerende partij en) de arts-adviseur, niet de nodige expertise om dergelijk onderzoek te voeren.

Bovendien beoordeelt de arts-adviseur het reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij in het licht van de beschikbaarheid van een adequate behandeling is in zijn land van herkomst, wat een gevolgtrekking is die niet voorzien wordt in 9ter, § 1, eerste lid Vw. (zie verder onder randnummers 6 en 7).

4. Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat op een duidelijke wijze gemotiveerd zou zijn waarom de aanvraag ongegrond is, met name “de omstandigheid dat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.” Volgens verwerende partij weerhield de

ambtenaar-geneesheer de medische argumenten en dit zou de basis van het onderzoek naar de beschikbaarheid van de adequate medische behandeling in het land van herkomst gevormd hebben. Verzoekende partij zou niet ernstig het tegendeel kunnen voorhouden, quod non.

Verwerende partij stelt bovendien dat verzoekende partij de motieven genoegzaam kent, wat zou blijken uit de geuite kritiek in het verzoekschrift tot nietigverklaring, waardoor “het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt”.

Het enige waartoe verwerende partij zich beperkt, is louter ontkennen wat verzoekende partijen ter zake hebben aangevoerd in het verzoekschrift. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het voornaamste doel van de motiveringsplicht is dat verzoekende partij weet waarom de beslissing wordt genomen, weet waarom de medische redenen door de arts-adviseur niet werden weerhouden. Verzoekende partij kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij niet verder komt dan enkele gestandaardiseerde formuleringen, die bovendien zeer onzorgvuldig zijn (zie verder onder randnummers 6 en 7). Immers, de conclusie die de arts-adviseur formuleerde in het advies is met een zodanig gebrek behept dat de motivering ervan bezwaarlijk pertinent en duidelijk te noemen is. Mede gelet op de onzorgvuldige wijze waarop de arts-adviseur tewerk is gegaan, die verondersteld wordt te weten hoe een dergelijk advies behoorlijk dient te worden opgesteld en gemotiveerd, volstaat deze (ontbrekende) motivering niet om de bestreden beslissing te schragen. De bestreden beslissing is bijgevolg manifest niet afdoende gemotiveerd.

5. De arts-adviseur en verweerder dienen de actuele situatie in aanmerking te nemen en dienen respectievelijk in hun advies- en besluitvorming niet uit te gaan van allerhande hypotheses. Er dient echter te worden vastgesteld dat het advies van de arts-adviseur genomen is op grond van onjuiste gegevens en op een onredelijke wijze.

Verzoekende partij zou geen bewijs hebben voorgelegd van arbeidsongeschiktheid en er zouden geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Uit deze overweging blijkt eens te meer de onzorgvuldigheid van het advies van de arts-adviseur. Verwerende partij herhaalt dit vermeend gebrek aan bewijs in haar nota met opmerkingen. Verzoekende partij is geboren op 17 augustus 1944. Dat betekent dat hij reeds de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. Daar waar verwerende partij stelt dat ‘Belgische’ pensioengerechtigde leeftijd van verzoekende partij geen afbreuk doet aan de situatie in het land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij conform de Ghanese wetgeving eveneens pensioengerechtigd is. Immers, artikel 76 van de Ghanese National Pensions Act 2008¹⁰ stelt de pensioengerechtigde leeftijd in Ghana vast op 66 jaar. Deze omstandigheden, nl. de vergevorderde 71-jarige leeftijd enerzijds en op de ernstige aandoening van verzoekende partij anderzijds, zijn op zich reeds voldoende bewijs dat verzoekende partij niet in staat zal zijn om nog te werken en een eigen inkomen te verwerven.

Verzoekende partij zal derhalve zelf niet kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Echter ontvangt hij wel hulp van vrienden en van zijn kerkgemeenschap. Verzoekende partij is in geen geval ten laste van de Staat. Die hulp kan hij in zijn thuisland weinig waarschijnlijk ontvangen, gelet op zijn lange verblijf in België. Het komt niet toe aan de arts-adviseur om ervan uit te gaan dat het “erg onwaarschijnlijk lijkt” dat verzoekende partij in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. De arts-adviseur motiveert bovendien niet hoe hij tot deze bevindingen is gekomen.

Verwerende partij beperkt zich tot het louter ontkennen wat verzoekende partijen ter zake hebben aangevoerd in het verzoekschrift. Het lange verblijf van verzoekende partij in België zou geen afbreuk doen aan de overweging in het advies van 8 juni 2015 dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan, quod non. Daar waar verwerende partij aanvoert dat verzoekende partij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat zijn beweerde “opvangnet” in Ghana niet meer bestaande is, gelet op zijn lange verblijf in België. Het is niet ondenkbaar dat iemand die ruim 20 jaar niet meer in het land van herkomst is geweest, niet zomaar kan terugvallen op mensen voor opvang en financiële hulp.

De arts-adviseur had verzoekende partij aan een onderzoek moeten onderwerpen, opdat zijn advies afdoende gemotiveerd en zorgvuldig verleend zou zijn. Verzoekende partij spreekt niet tegen dat dit onderzoek geen wettelijke verplichting inhoudt, zoals verwerende partij aanvoert in haar nota met opmerkingen, maar een dergelijk onderzoek was echter wel noodzakelijk opdat de arts-adviseur zich

kon vergewissen van de vergevorderde medische toestand van verzoekende partij. Een zorgvuldig verleend advies veronderstelt immers ook een zorgvuldig onderzoek naar alle elementen in feite. Het medisch onderzoek betreft de zorgvuldige feitenvinding, die onontbeerlijk is om tot een zorgvuldig onderzocht en onderbouwd advies te komen. Op basis van eigen vaststelling had de arts-adviseur tot een afdoende gemotiveerd en zorgvuldig verleend advies kunnen komen.

De medische toestand van verzoekende partij gaat immers alsmaar achteruit. Bovendien dateert de eerste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter Vw al van 21 februari 2014, ruim één jaar voor de bestreden beslissing. Indien de arts-adviseur verzoekende partij had onderzocht, had hij zelf de nodige vaststellingen kunnen doen en had hij eveneens kunnen vaststellen dat de aandoening van verzoekende partij noopte tot een chirurgische ingreep (die ondertussen heeft plaatsgevonden).

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts-adviseur geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en niet alle elementen van de aanvraag zorgvuldig heeft beoordeeld. Doordat de bestreden beslissing van 9 juni 2015 steunt op een beslissend advies van de arts-adviseur dat niet zorgvuldig is verleend en niet afdoende is gemotiveerd, is ook de bestreden beslissing zelve behept met een motiveringsgebrek.

Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat het voorgaande niet de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg heeft, laat verzoekende partij het volgende gelden.

6. Artikel 9ter § 1 Vw. luidt als volgt:

“(…)”

Gelet op de redactie ervan, houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit, OF
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.¹¹

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris onder verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur:

- “1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Nochtans heeft de arts-adviseur in zijn advies (zij het onzorgvuldig en niet afdoende gemotiveerd) uitsluitend gekeken naar het onder 2) vermelde criterium, met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Deze vaststelling noopt tot twee gevolgtrekkingen.

In de eerste plaats heeft de arts-adviseur het door artikel 9ter, § 1, eerste lid Vw. omschreven risico slechts gedeeltelijk onderzocht. Waar de Vreemdelingenwet spreekt van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit OF een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, heeft de arts-adviseur enkel gekeken naar het laatste criterium. Over een mogelijk risico van de ziekte voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij, valt in het advies van de arts-adviseur geen woord terug te vinden.

De bestreden beslissing die integraal wordt gesteund op een onvolledig advies van de arts-adviseur van 8 juni 2015 in het licht van de wettelijke bepalingen en de in de wet omschreven opdracht van deze laatste, miskent dan ook artikel 9ter, § 1 Vw. en is minstens niet op afdoende wijze gemotiveerd.

In tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de arts-adviseur er niet mee kan volstaan om in stereotype termen en gestandaardiseerde formules, die op meerdere gevallen van toepassing zouden kunnen zijn, een advies te formuleren. De motivering die terug te vinden is in het advies is niet enkel erg vaag en onduidelijk, maar ze kan de bestreden beslissing ook niet schragen om de volgende reden.

7. Artikel 9ter, § 1 Vw. houdt immers duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene. De duidelijke bewoording van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid afhankelijk is van de eerste mogelijkheid¹² en dus ook niet dat de eerste mogelijkheid afhankelijk is van de tweede mogelijkheid.

De Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt in recente rechtspraak deze tweeledigheid van artikel 9ter, § 1, eerste lid Vw, stellende dat beide hypothesen losstaan van elkaar.¹³

Deze rechtspraak leidt alvast tot de vaststelling dat de beoordeling van het reëel risico bijgevolg ook dient te gebeuren in het licht van de onderscheiden hypothesen.

De conclusie van de arts-adviseur is om die redenen dan ook zeer onzorgvuldig en manifest onjuist:

“Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillers) bestaan in het land van herkomst.”

De arts-adviseur gaat bij de beoordeling van het risico regelrecht in tegen de logica van 9ter, § 1, eerste lid Vw. dat met een duidelijke “of” de nevenschikte en dus gelijkwaardige beschermingsnood aangeeft voor ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De arts-adviseur gebruikt duidelijk de 2 mogelijkheden in artikel 9ter, § 1 Vw. door elkaar om zo tot een gebrekkige conclusie te komen. De gebruikte terminologie van de arts-adviseur (“aangezien”) geeft aan dat de arts-adviseur een gevolgtrekking toepast die niet voorzien is in 9ter, § 1, eerste lid Vw. De bestreden beslissing geeft bovendien op geen enkele wijze aan waarom de aandoening van verzoekende partij geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Bovendien maakt de arts-adviseur onzorgvuldig gewag van een “ernstig” risico i.p.v. een reëel risico.

Eén en ander leidt tot de vaststelling dat het advies van de arts-adviseur niet in overeenstemming is met de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

8. Verwerende partij houdt onterecht vast aan de bewering dat de ambtenaar-geneesheer zou hebben onderzocht of er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, aangezien de arts-geneesheer oordeelde dat “dergelijk risico niet bestaat, gelet de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst.”

De term “gelet op”, zoals verwoord door verwerende partij (de arts-adviseur gebruikte de term “aangezien”), is nu net de kern van de onzorgvuldigheid van betrokken advies. Immers, de bewering van de arts-adviseur dat de noodzakelijke medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst en dat er daarom geen “ernstig” risico is voor het leven of de fysieke integriteit, houdt een wijze van gevolgtrekking in die niet berust op een zorgvuldige beoordeling van het voorliggende. De beoordeling van het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (1e hypothese) dient niet af te hangen van de al dan niet aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. De aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst dient uitsluitend te worden nagegaan bij de beoordeling van het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (2e hypothese)! Beide hogervermelde hypothesen staan los van elkaar. Het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kan eveneens voortspruiten uit andere elementen, die genoegzaam werden voorgedragen door verzoekende partij.

Beide hypothesen dienen derhalve los van elkaar beoordeeld te worden, opdat het betrokken advies zorgvuldig onderzocht en afgeleverd zou zijn. Verwerende partij mijdt zeer bewust de woorden “zorgvuldigheid” en “zorgvuldigheidsbeginsel” in haar nota met opmerkingen, aangezien men niet om

het feit heen kan dat de arts-adviseur een kennelijk foutieve beoordeling gemaakt heeft m.b.t. het reëel risico.

In de nota met opmerkingen maakt verwerende partij dezelfde fout:

“Gelet op het feit dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, kan er geen sprake zijn van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet.” (Eigen onderlijning).

Echter, deze zinsnede betreft uitsluitend de 2e hypothese. Wat de arts-adviseur gedaan heeft, is de 1e hypothese beoordelen in het licht van de 2e hypothese, wat een oneigenlijk gebruik betreft van artikel 9ter, § 1, eerste lid Vw.

Er dient te worden besloten dat de arts-adviseur in het advies van 8 juni 2015 op een kennelijk foutieve wijze tot een dermate gebrekkige conclusie is gekomen, dat het advies als manifest onzorgvuldig onderzocht en verleend dient te worden beschouwd.

9. Doordat de bestreden beslissing van 9 juni 2015 steunt op een beslissend advies van de arts-adviseur dat niet zorgvuldig is verleend en niet afdoende is gemotiveerd, is ook de bestreden beslissing zelve behept met een motiveringsgebrek. Bovendien was een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag ook zeer noodzakelijk. Derhalve is niet voldaan aan artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 Uitdrukkelijke Motiveringswet en aan de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is dan ook gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoeker werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de thans bestreden beslissing. Er wordt met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoeker ingediende aanvraag ongegrond is, met name de omstandigheid dat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij niet begrijpt waarom “de medische elementen weerhouden” werden, dient te worden opgemerkt dat hij met dit betoog kennelijk voorbij gaat aan het feit dat na de analyse van de voorgelegde medische getuigschriften, de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het volgende heeft geoordeeld:

“Ik weerhoud dat betrokkene voornamelijk een probleem heeft van lumbo-ischialgie waarvoor sporadisch pijnstillers dienen genomen evenals af en toe een infiltratie dient te gebeuren, het schouderprobleem is eerder verwaarloosbaar. Betrokkene wordt best verder opgevolgd door een orthopedisch chirurg en/of omni-practicus die een infiltratie kan toedienen en dient te kunnen beschikken over een pijnstiller.”

Voormelde medische elementen werden dus weerhouden door de ambtenaar-geneesheer en vormden de basis van het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate medische behandeling in het land van herkomst. Verzoeker zou niet ernstig het tegendeel kunnen voorhouden.

Een eenvoudige lezing van het advies toont aan dat, gelet op het feit dat de adequate medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat er geen ernstig risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, op basis waarvan de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Verzoeker zou derhalve niet ernstig kunnen voorhouden de motieven in het advies niet zouden volstaan, noch dat die motieven hem niet zouden toelaten te begrijpen waarom “de medische elementen niet weerhouden” werden.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker die motieven genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Hij toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Door middel van de thans bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, hierbij steunend op het advies d.d. 8 juni 2015 van de ambtenaar-geneesheer.

Artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

In het advies d.d. 8 juni 2015 heeft de ambtenaar-geneesheer als volgt geconcludeerd:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedische chirurg en pijnstillers) bestaan in het herkomstland.”

Een eenvoudige lezing van het advies toont aan dat de ambtenaar-geneesheer tot dit besluit kwam, nadat hij op uitvoerige wijze de voorgelegde medische getuigschriften heeft geanalyseerd, op basis waarvan hij het te weerhouden ziektebeeld en de belangrijke medische elementen ter zake heeft vastgesteld. Uit het advies blijkt tevens dat die elementen de basis vormden van het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft ook de bronnen vermeld waarop het advies steunt.

Verzoeker uit kritiek op één van de bronnen die gehanteerd werden in het kader van het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst, doch gaat met dit betoog niet alleen voorbij dat uit de voetnoten vermeld in het advies d.d. 8 juni 2015 blijkt dat er tevens gebruik werd gemaakt van een andere bron, doch ook dat hij zich beperkt tot een ongestaafd betoog en nalaat een ander internationaal gezaghebbend rapport aan te brengen waaruit zou blijken dat de overwegingen opgenomen in het advies kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd en naar zijn ziekte en kritiek uit op het feit dat in het advies d.d. 8 juni 2015 zou worden gesteld dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid werd voorgelegd en dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt, dient te worden opgemerkt dat hij met dit betoog als dusdanig geenszins betwist dat hij in het kader van zijn aanvraag geen stuk heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat hij arbeidsongeschikt

zou zijn. De loutere omstandigheid dat hij een medische aandoening toont op zich geenszins aan dat hij arbeidsongeschikt zou zijn.

Verzoeker gaat met zijn betoog omtrent de pensioengerechtigde leeftijd voorbij aan het feit dat in het advies een onderzoek wordt gevoerd naar de situatie in het land van herkomst. De omstandigheid dat verzoeker de leeftijd heeft bereikt waarop men in België pensioengerechtigd zou zijn, doet geen afbreuk aan de situatie in het land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich tot een ongestaafd betoog dat hij niet zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, dat hij hulp ontvangt van zijn vrienden en van zijn kerkgemeenschap en dat hij die hulp weinig waarschijnlijk zal kunnen ontvangen in het land van herkomst dit gelet op zijn lange verblijf in België.

Het feit dat verzoeker reeds lange tijd in België zou verblijven doet evenwel geen afbreuk aan de overweging in het advies van 8 juni 2015 dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verzoeker die 71 jaar is, laat niet alleen na zijn bewering te staven, doch gaat ook voorbij aan het feit dat hij het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht in het land van herkomst. Bijgevolg, toont hij met zijn betoog niet aan dat de overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoeker ingediende medische attesten een advies opstellen (RvV, 17 december 2012, nr. 93.696; zie ook: RvV, 21 december 2012, nr. 94.338; RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585).

Met zijn betoog dat hij ondertussen een chirurgische ingreep heeft ondergaan gaat verzoeker voorbij aan het feit dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat hij in het kader van zijn aanvraag geen enkel stuk heeft voorgelegd die dit betoog ondersteunt. Niets belette verzoeker die zijn aanvraag reeds had geactualiseerd, om deze opnieuw te actualiseren indien hij dit nuttig achtte.

Verzoeker kan zich thans evenwel niet dienstig beroepen op medische stukken die dateren van na de bestreden beslissing en die pas in het kader van huidig annulatieberoep voor de eerste maal worden voorgelegd aan verwerende partij.

Waar verzoeker een theoretisch betoog voert omtrent de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de in die bepaling vervatte hypothesen, dient te worden opgemerkt dat hij met dit betoog voorbij gaat aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft besloten dat er in hoofde van verzoeker geen ernstig risico voor zijn leven of fysieke integriteit bestaat aangezien de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou de ambtenaar-geneesheer niet hebben onderzocht of er in hoofde van verzoeker sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer is immers van oordeel dat dergelijk risico niet bestaat, gelet op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat er slechts een gedeeltelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar de tweede hypothese voorzien in artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet. In het advies d.d. 8 juni 2015 staat immers duidelijk aangegeven dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijke "een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Gelet op het feit dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, kan er geen sprake zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook met dit betoog niet aan dat de overwegingen opgenomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde met welke feiten en elementen die verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer kenden zij geen rekening zouden hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zouden hebben beoordeeld.

Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de verzoeker “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 8 juni 2015. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt overwogen dat de verzoeker voornamelijk een probleem heeft van lumboschialgie waarvoor sporadisch pijnstillers dienen te worden genomen en af en toe een infiltratie dient te gebeuren en dat het schouderprobleem van de verzoeker eerder verwaarloosbaar is. De arts-adviseur is van oordeel dat de verzoeker kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg, doch dat hij best wordt opgevolgd door een orthopedisch chirurg en/of een omnipracticus die een infiltratie kan toedienen en dat hij dient te kunnen beschikken over een pijnstillertje. Tevens wordt in het medisch advies met verwijzing naar de informatie uit de MedCOI-databank vastgesteld dat in Ghana de behandeling en opvolging door een orthopedisch chirurg en een omnipracticus beschikbaar zijn, alsook de pijnstillertje paracetamol. Ten slotte wordt in voornoemd advies nog omstandig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en van de opvolging in Ghana. Hieruit concludeert de arts-adviseur dat “(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillertje) bestaan in het herkomstland”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij laat weliswaar gelden dat de arts-adviseur zijn aandoening minimaliseert “door te stellen dat er “sporadisch” pijnstillertjes dienen te worden genomen en dat er “af en toe” infiltraties dienen te gebeuren” en dat “(o)ndanks dat de arts-adviseur wel erkent dat verzoekende partij dient te worden opgevolgd door een orthopedisch chirurg en/of omnipracticus die een infiltratie kan toedienen en dat verzoekende partij dient te beschikken over pijnstillertjes, (...) “de medische elementen niet (worden) weerhouden”, doch uit de hierboven beschreven motieven blijkt duidelijk waarom de arts-adviseur de medische elementen niet weerhouden heeft, met name omdat de voor de verzoeker vereiste medische zorgen en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst en omdat de verzoeker kan reizen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor zover de verzoeker nog betoogt dat de arts-adviseur zijn conclusie heeft gemotiveerd met een stijlformule, wordt opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat de conclusie van de arts-adviseur gesteund is op zeer concrete en specifiek op de situatie van de verzoeker gerichte overwegingen. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat te dezen niet het geval is, op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Zoals de verzoeker terecht laat gelden, houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de arts-adviseur in zijn advies uitsluitend het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, heeft onderzocht en dat *“(o)ver een mogelijk risico van de ziekte voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij, (...) in het advies van de arts-adviseur geen woord terug te vinden (valt)”*. In het medisch advies van 8 juni 2015 wordt evenwel duidelijk gesteld dat de verzoeker kan reizen, wat niet het geval zou zijn indien zijn ziekte een reëel risico zou inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, en wordt ten slotte geconcludeerd dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillers) bestaan in het herkomstland”*. Aldus blijkt dat de arts-attaché wel degelijk heeft onderzocht of de aandoening waaraan de verzoeker lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De verzoeker, die geen elementen aanbrengt om de vaststellingen dat hij niet in staat is om te reizen en dat de aandoening waaraan hij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit te weerleggen of te ontcrachten, maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op (een advies dat gebaseerd is op) onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een overschrijding van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de verzoeker kan worden gevolgd waar hij laat gelden dat de arts-adviseur in zijn conclusie dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillers) bestaan in het herkomstland”* de twee mogelijkheden waarin artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet door elkaar gebruikt, blijkt uit de overwegingen van het medisch advies dat de arts-adviseur deze mogelijkheden wel afzonderlijk heeft onderzocht. Zo heeft hij enerzijds vastgesteld dat de aandoeningen waaraan de verzoeker lijdt hem niet beletten om te reizen, waaruit genoegzaam blijkt dat deze aandoeningen geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Anderzijds heeft de arts-adviseur onderzocht of de voor de verzoeker noodzakelijke medische behandeling en opvolging van zijn aandoening in zijn land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Uit dit onderzoek blijkt ook geenszins dat de arts-adviseur ervan uit is gegaan dat de genoemde twee mogelijkheden van elkaar afhankelijk zijn. De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van het advies van de arts-adviseur van 8 juni 2015 op kennelijk onredelijke wijze of met schending van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat *“(u)it het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat de verzoeker *“(l)ijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*.

Het betoog van de verzoeker dat de beoordeling van het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit niet dient af te hangen van de al dan niet aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu er in zijn geval door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de aandoeningen waaraan hij lijdt hem niet beletten om te reizen, wat de verzoeker niet betwist, en nu bovendien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de ontstentenis van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling onmogelijk kan worden afgeleid uit de aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft. Bijgevolg wordt door de arts-adviseur niet in tegenspraak met het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening (lumbo-ischialgie) lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen (orthopedisch chirurg en pijnstillers) bestaan in het herkomstland”*. Ten overvloede wordt er nogmaals op gewezen dat uit de overwegingen van het medisch advies van 8 juni 2015 blijkt dat de arts-adviseur de verschillende hypothesen waarin artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet afzonderlijk heeft onderzocht.

Voorts stelt de verzoeker zich vragen bij de actualiteitswaarde van de door de arts-adviseur geraadpleegde bronnen inzake de toegankelijkheid van de voor hem noodzakelijke zorgen en opvolging in Ghana. Hoewel de door de arts-adviseur geraadpleegde bronnen inderdaad reeds enkele jaren oud zijn, brengt de verzoeker geen enkel element aan waaruit blijkt dat de erin geschetste toestand niet meer zou stroken met de actualiteit. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Overigens komt het, in tegenstelling tot wat de verzoeker in zijn synthesememorie lijkt voor te houden, de vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemachtigd wenst te worden tot een verblijf in het Rijk toe om gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De verzoeker werpt tevens op dat het advies van de arts-adviseur van 8 juni 2015 onzorgvuldig zou zijn nu erin wordt gesteld dat hij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid zou hebben voorgelegd en evenmin elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt, terwijl hij (volgens de Ghanese *“National Pensions Act”* van 2008) de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, wat samen met de aandoening waaraan hij lijdt volstaat als bewijs dat hij niet in staat is om nog te werken en een eigen inkomen te verwerven. Bovendien meent hij dat het de arts-adviseur niet toekomt om ervan uit te gaan dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 8 juni 2015 omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Ghana in de eerste plaats heeft vastgesteld dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat, waarvoor een kleine bijdrage per jaar dient betaald te worden, dat het *“Ghana National Health Insurance Scheme”* een privéverzekering heeft en een gezondheidsmutualiteitsstelsel en dat een groot deel van de medicijnen bekostigd wordt door de ziekteverzekering, die ook de medische kosten dekt van personen die arm zijn, werkloos zijn en niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien. Daarnaast heeft de arts-adviseur er op gewezen dat de verzoeker *“een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM)”*, die de zelfstandigheid en de integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland wil verbeteren door ze bij hun terugkeer en hun re-integratie te assisteren, zodat de verzoeker kan beschikken over microkredieten om hem te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. De verzoeker, die deze twee motieven van de arts-adviseur niet betwist, toont niet aan dat deze motieven niet zouden volstaan om te besluiten tot de financiële toegankelijkheid van de voor hem noodzakelijke medische zorgen en behandeling. Aldus kan de eventuele gegrondheid van de grieven van de verzoeker dat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en niet in staat is om nog te werken en een eigen inkomen te verwerven en dat hij in Ghana geen familie, vrienden of kennissen meer heeft, in het licht van de andere in het medisch advies aangehaalde motieven, die determinerend zijn om tot de financiële toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in Ghana te besluiten, niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de arts-adviseur hem aan een onderzoek had moeten onderwerpen opdat zijn advies afdoende gemotiveerd en zorgvuldig verleend zou zijn, wordt er op gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken

en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermelde risico. Zoals de verzoeker zelf in zijn synthesememorie ook erkent, houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om hem persoonlijk te onderzoeken. Het komt integendeel de vreemdeling toe om, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. *In casu* blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 8 juni 2015 en uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker ter staving van zijn aanvraag een hele resem medische attesten (ook van na de eerste beslissing van 21 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd) heeft voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur het niet dienstig achtte om de verzoeker persoonlijk te onderzoeken op het ogenblik dat hij reeds beschikte over voldoende gegevens inzake zijn medische situatie.

Waar de verzoeker betoogt dat zijn medische toestand alsmaar achteruit gaat, dient er op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het medisch verslag van dr. M. A. van 15 juni 2015 met betrekking tot een electroneuromyografisch onderzoek dat bij hem werd verricht (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en de medische verslagen van dr. L. C. en dr. P. V. van 6 juli 2015 met betrekking tot de lumbale fusie L4-L5 waarvoor hij op 2 juli 2015 werd opgenomen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde medische verslagen van 15 juni 2015 en van 6 juli 2015 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voor zover de verzoeker nog opmerkt dat de arts-adviseur onzorgvuldig gewag maakt van een “ernstig” risico in plaats van een “reëel” risico, wordt er op gewezen dat dit een louter materiële vergissing betreft, die de geldigheid van de bestreden beslissing, waarin wel gewag wordt gemaakt van een “reëel” risico, niet aantast (*cf.* RvS 11 februari 2000, nr. 85.298).

Een schending van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN